

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/53/2015
Identifikačné číslo spisu: 2013200385
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2013200385.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcov: 1/ G. R., bytom R. XXXX/X, R., 2/ H. N., bytom R. XXXX/X, R., 3/ J. A., bytom R. XXXX/X, R., 4/ M. A., bytom R. XXXX/X, R., všetci zastúpení JUDr. Jánom Chmelom, advokátom so sídlom Royova 9, Piešťany, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Kollárova 8, Trnava, za účasti: Mgr. G. U., bytom T., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ObU-TT-OVBP2-2013/00347/Gi zo dňa 21. marca 2013, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/25/2013-57 zo dňa 18. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/25/2013-57 zo dňa 18. novembra 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcov 1. až 4., ktorou sa domáhali zrušenia rozhodnutia žalovaného č. ObU-TT-OVBP2-2013/00347/Gi zo dňa 21. marca 2013, ktorým tento zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu mesta Piešťany č. 04602/22/2/2012-La zo dňa 28. januára 2013 tak, že jeho výrok, ktorým zamietol návrh na obnovu stavebného konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zmenil tak, že návrh na obnovu stavebného konania sa zamietá podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcom 1. až 4., rovnako ako účastníkovi konania Mgr. G. U., náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa vyslovil, že v predmetnej veci neboli splnené zákonné podmienky na obnovu konania na základe skutočností a argumentov tvrdených žalobcami. Konštatoval, že z obsahu správneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobcovia žiadali o povolenie obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/, b/ a e/ správneho poriadku, avšak v žalobnom návrhu uvádzali, že obnovu konania žiadajú povoliť v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, t.j. že rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom. V tejto súvislosti považoval za potrebné k veci uviesť, že konštatovanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Sžo/220/2010 zo dňa 02. augusta 2011, že v územnom konaní sa stavebné úrady zodpovedajúcim spôsobom nevyporiadali s námietkami účastníkov a nepostupovali v súlade so zákonom, keď nerešpektovali § 36 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), § 6 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, ako aj § 33 ods. 2 správneho poriadku, nezakladá dôvod na povolenie obnovy stavebného konania v správnom konaní. Zdôraznil, že v danom prípade totiž už bolo vydané právoplatné stavebné povolenie, ktoré žalobcovia nenapadli ani v správnom ani v súdnom konaní a za tohto stavu stavebník Mgr. U. realizuje stavbu legálne, na podklade právoplatného stavebného rozhodnutia. Dodal, že ani konštatovanie Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 14S/115/2011, že rozhodnutie žalovaného, ktorý zastavil konanie vo veci vydania územného rozhodnutia o umiestnení stavby je nepreskúmateľné z dôvodu nesprávneho použitia § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku, nezakladá dôvod, aby žalobcom bola povolená obnova konania.

Následne vyslovil, že z ustanovenia § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku vyplýva, že k jeho použitiu môže dôjsť v dvoch prípadoch. Uviedol, že návrh na obnovu konania možno podať v prípade, ak sa účastník konania dodatočne, po ukončení konania a po právoplatne vydanom rozhodnutí dozvedel o tom, že predmetné rozhodnutie sa opieralo o nepravdivé, falošné a neúplné dôkazy, ktorými môžu byť listinné doklady, svedecké výpovede, čestné vyhlásenia a pod., pričom tieto by zároveň mali mať podstatný vplyv na rozhodovanie správneho orgánu a na jeho rozhodnutie. Ďalej uviedol, že druhým dôvodom na obnovu konania je to, že sa rozhodnutie správneho orgánu dosiahlo trestným činom. Za kľúčové označil, že musí ísť o právoplatné rozhodnutie súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, pričom podstatou je, aby mal tento trestný čin spojitosť s nezákonným rozhodnutím v správnom konaní. V danom prípade žalobcovia síce pri uvádzaní dôvodov obnovy konkretizovali ustanovenie, na základe ktorého žiadali povoliť obnovu konania, ale neuviedli relevantné skutočnosti a fakty, ktoré oprávňujú použitie tohto ustanovenia na obnovu konania, kedy sa o týchto skutočnostiach dozvedeli, a prečo ich neuplatnili v priebehu pôvodného stavebného konania, prečo mali tieto skutočnosti a fakty podstatný vplyv na priebeh konania a na výsledné rozhodnutie správneho orgánu.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia 1 až 4 prostredníctvom právneho zástupcu včas odvolanie a žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/25/2013-57 zo dňa 18. novembra 2014 zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko mali za to, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietali, že zamietnutie žaloby bolo svojvoľné, ako aj že ich návrh a ďalšie prostriedky nápravy v kontexte konania o obnovu konania boli odmietnuté alebo zamietnuté svojvoľne. Súdu prvého stupňa taktiež vyčítali, že dĺžka konania bola neprimeraná, s ohľadom na ktorú skutočnosť zastávali názor, že konaním súdu došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ďalej namietali nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, že žiadali o povolenie obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/, b/ a e/ správneho poriadku, avšak v žalobnom návrhu uvádzali, že obnovu konania žiadajú povoliť podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku. Tvrdili, že z návrhu žalobcov na obnovu konania vyplýva, že žiadali o obnovu konania na základe § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, a nie ako vyslovil súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku. Rovnako tak mu vyčítali, že sa

nezaoberal dôvodmi, ktoré žalobcovia uplatnili proti rozhodnutiu stavebného úradu v stavebnom konaní, pričom ani nemal k dispozícii listiny, ktoré žalobcovia v rámci obrany proti rozhodnutiu stavebných úradov v konaní o povolaní stavby uplatnili, a tieto sa ani nepokúsil získať. Taktiež uviedli tvrdenie, že boli na svojich právach ukrátení rozhodnutiami a postupom správnych orgánov. Zároveň opätovne dali do pozornosti, že v rozhodnutí o umiestnení stavby stavebný úrad nerešpektoval právny predpis, preto aj bolo toto rozhodnutie zrušené súdmi. S ohľadom na uvedené mali za to, že návrh na povolenie obnovy stavebného konania bol dôvodný. K ukráteniu na ich právach podľa žalobcov došlo na základe prvého nezákonného rozhodnutia o umiestnení stavby a následným postupom príslušných správnych orgánov.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

Účastník konania Mgr. G. U. v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol žalobu v plnom rozsahu zamietnuť a rozhodnutie žalovaného č. KSU-OSP-2013/00347/Gi zo dňa 21. marca 2013 potvrdiť. Mal za to, že Krajský súd v Trnave rozhodol vo veci správne, keď preskúmané rozhodnutie žalovaného nezrušil a žalobu zamietol. Tvrdil, že lehota na preskúmanie rozhodnutia už uplynula. Doplnil, že stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť 04. mája 2009. Ďalej uviedol, že v žalobnom návrhu žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu namietali nedodržanie odstupu stavby od hranice pozemkov, ako aj presvetlenie a pohodu bývania, ohľadom ktorých však účastník konania nevidí nové skutočnosti a dôkazy, ani spáchanie trestného činu. Následne dal do pozornosti, že hoci žalobcovia tvrdia, že je splnený dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, nakoľko rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, neuvádzajú, o aké dôkazy konkrétne ide. Na to poukázal na § 63 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého v návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že návrh bol podaný včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov 1. až 4. nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. júna 2017 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 244 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté.

V zmysle § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Podľa § 62 správneho poriadku:

(1) Konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak a/ vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania; b/ rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak; c/ nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; d/ rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní; e/ rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

(2) Správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

Podľa § 63 správneho poriadku: (1) Obnovu konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi správny orgán, ktorý vo veci rozhodol v poslednom stupni; (2) V návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas; (3) Návrh sa podáva na správnom orgáne uvedenom v odseku 1 v lehote troch mesiacov odo dňa, keď sa účastník dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia; v rovnakej lehote môže správny orgán obnovu konania nariadiť. Zmeškanie lehoty (§ 28) nemožno odpustiť; (4) Po uplynutí troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia možno podať návrh na obnovu konania alebo obnovu konania nariadiť len vtedy, ak sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa s námietkami žalobcov ako účastníkov správneho konania a v konaní sa nedopustili takej vady, ku ktorej by musel súd prihladiť z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že povinnosťou správneho orgánu, ktorému zákon zveruje právomoc na konanie, je aj v konaní a rozhodovaní o návrhu na obnovu konania vychádzať zo základných zásad materiálneho štátu, medzi ktoré patrí aj zásada právnej istoty. Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Aj v správnom práve zásadne platí princíp „rei iudicatae“, ktorý znamená, že o právoplatne rozhodnutej veci nemožno znova rozhodovať. Majúc na zreteli nielen tzv. formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované v teórii ako mimoriadne opravné prostriedky (obnova konania a preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Účelom obnovy konania je odstránenie skutkových nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, v porovnaní s odvolaním (rozkladom) správny poriadok ustanovuje určité obmedzenia. Dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti ustanovené v správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.

Všeobecnými predpokladmi obnovy konania sú existencia právoplatného rozhodnutia. Týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť rozhodnutie, ktoré nie je formálne právoplatné. Existencia aspoň jedného z taxatívne ustanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto podnet zamietnuť. Existencia oprávneného subjektu, ktorý podal návrh na obnovu konania. Oprávneným subjektom na podanie návrhu na obnovu konania je len účastník pôvodného konania. Dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, a to tak subjektívnej, ako aj objektívnej. Neexistencia dôvodov, pre ktoré je obnova konania neprípustná. Týmto dôvodmi sú udelenie súhlasu na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, prípadne rozhodnutie vo veci osobného stavu, ak bol účastník dobromyseľný.

Z citovanej právnej normy vyplýva vôľa zákonodarcu upraviť podmienky prípustnosti obnovy konania

tak, že účastník konania týmto mimoriadnym opravným prostriedkom môže napadnúť právoplatne rozhodnutie len v taxatívne vymedzených prípadoch, uvedených pod písmenom a/ až e/ tejto právnej normy. Predpokladom vyhovenia návrhu na obnovu konania povolením obnovy pôvodného konania sú predovšetkým nové skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník bez svojej viny nemohol predložiť v pôvodnom konaní, a ktoré by mu mohli prívodiť priaznivejšie rozhodnutie v jeho veci. Podstatnou náležitosťou návrhu na obnovu konania je uvedenie dôvodov obnovy konania a skutočnosti svedčiace o tom, že návrh je podaný včas.

Na obnovu konania však nestačí, aby tieto skutočnosti a dôkazy boli len nové; musia byť takej kvality, že keby sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli by zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. Otázku, či konkrétna skutočnosť môže mať podstatný vplyv na rozhodnutie, musí správny orgán posúdiť podľa okolností konkrétnej veci. Ďalšou podmienkou, ktorá musí byť splnená, je, že skutočnosti alebo dôkazy sa nemohli v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku účastník konania je povinný na podporu svojich tvrdení navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe. Dôvodom na obnovu konania je teda len situácia, keď účastník konania skutočnosť alebo dôkaz nepoznal (napr. nevedel o existencii dôkazu), alebo bez jeho viny sa nemohol vykonať. Vždy je potrebná existencia objektívneho dôvodu, ktorý znemožnil účastníkovi konania uplatniť konkrétnu skutočnosť alebo dôkaz v príslušnom správnom konaní.

Obnova konania je inštitút, ktorým sa odstraňujú skutkové omyly, nedostatky v skutkovom stave pre nevykonanie dôkazov. Jej účelom je okrem uvedeného odstránenia skutkových nedostatkov aj vydanie nového meritórneho rozhodnutia. V konaní o povolenie obnovy sa nepreskúmava zákonnosť právoplatného rozhodnutia. Inštitútom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sú riadne opravné prostriedky a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, jeho zákonnosť možno preskúmať len na základe preskúmania mimo odvolacieho konania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

Zo skutkových zistení v danej veci je zrejmé, že žalobcovia návrhom na obnovu konania podaným mestu Piešťany ako správne mu orgánu prvého stupňa dňa 12. októbra 2011 žiadali o povolenie obnovy konania vedeného pod č. 21002/22/2/2008-La, v ktorom bolo dňa 26. februára 2009 vydané stavebné povolenie na stavbu rodinného domu na pozemkoch parc. č. 6043/2 a 6043/3 v kat. úz. R. pre stavebníka G. U.. Vydané stavebné povolenie žalobcovia napadli odvolaním, ktoré bývalý Krajský stavebný úrad v Trnave rozhodnutím č. KSÚ-OSP-00486/2009/Mi zo dňa 22. apríla 2009 zamietol a napadnuté rozhodnutie stavebného úradu č. 21002/22/2/2008-La zo dňa 26. februára 2009 potvrdil. Rozhodnutie o povolení stavby rodinného domu na pozemkoch parc. č. 6043/2 a 6043/3 v kat. úz. R. pre stavebníka Mgr. G. U. nadobudlo právoplatnosť dňa 04. mája 2009. Rovnako tak v podanom návrhu dali do pozornosti, že rozsudkom č. k. 14S/133/2008-128 zo dňa 29. apríla 2010 Krajský súd v Trnave zrušil rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu č. KSÚ-OSP-00883/2008/Mi zo dňa 05. septembra 2008, ako aj rozhodnutie mesta Piešťany č. 9900/22/12/2007-Ko zo dňa 28. mája 2008 o umiestnení stavby rodinného domu na pozemkoch parc. č. 6043/2 a 6043/3 v k.ú. R. pre stavebníka Mgr. G. U.. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžo/220/2010 zo dňa 02. augusta 2011 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/133/2008-128 zo dňa 29. apríla 2010, pričom tento nadobudol právoplatnosť dňa 31. augusta 2011. Návrh na obnovu konania, podaný v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/, b/ a e/ správneho poriadku odôvodnili existenciu nových skutočností, ktoré nastali do vydania rozhodnutia mesta Piešťany č. 21002/22/2/2008-La zo dňa 26. februára 2009, za ktoré skutočnosti označili, že rozhodnutie mesta Piešťany č. 9900/22/12/2007-Ko zo dňa 28. mája 2008 o umiestnení stavby bolo rozhodnutím súdu zrušené.

Mesto Piešťany rozhodnutím č. 04602/22/2/2012-La zo dňa 28. januára 2013 návrh na obnovu konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c/ správneho poriadku zamietlo, pričom v jeho odôvodnení konštatovalo, že súdne konanie o zastavenie (opätovného) rozhodnutia o umiestnení stavby nie je ukončené, nie sú žiadne nové skutočnosti, ktoré by oprávňovali žiadať obnovu stavebného konania. Zároveň vyslovilo, že návrh nebol podaný dôvodne, keďže neboli preukázané predpoklady protiprávnosti a podstatného vplyvu na rozhodnutie, a teda neboli naplnené všetky zákonné predpoklady prípustnosti povolenia obnovy správneho konania.

Na odvolanie žalobcov žalovaný rozhodnutím č. ObU-TT-OVBP2-2013/00347/Gi zo dňa 21. marca 2013 zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu mesta Piešťany č. 04602/22/2/2012-La zo dňa 28. januára 2013 tak, že jeho výrok, ktorým zamietol návrh na obnovu stavebného konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c/ správneho poriadku zmenil tak, že návrh na obnovu stavebného konania sa zamietá podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku. Konštatoval, že stavebný úrad zamietol žiadosť na obnovu konania podľa nesprávneho ustanovenia správneho poriadku z dôvodu, že účastníkom konania nebola odňatá možnosť vzniesť v stavebnom konaní svoje námietky a pripomienky a možnosť podať odvolanie. Výrok prvostupňového správneho rozhodnutia pozmenil na § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku, keďže nevyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Vo svojom rozhodnutí konštatoval, že stavebný úrad rozhodnutím č. 9900/22/13/2007/Ko-Bo zo dňa 02. novembra 2011 podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku zastavil územné konanie vo veci návrhu na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby „Rodinný dom“ na pozemkoch parc. č. 6043/2 a 6043/3 v kat. úz. R. navrhovateľovi Mgr. G. U.. Vyslovil, že stavebník realizuje stavbu rodinného domu na základe právoplatného stavebného povolenia, ktoré je stále platné, stavba je v štádiu pred jej ukončením a vydanie nového rozhodnutia o umiestnení stavby by bolo irelevantné.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že samotná skutková okolnosť, že rozsudkom č. k. 14S/133/2008-128 zo dňa 29. apríla 2010 Krajský súd v Trnave zrušil rozhodnutie bývalého Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-00883/2008/Mi zo dňa 05. septembra 2008, ako aj rozhodnutie mesta Piešťany č. 9900/22/12/2007-Ko zo dňa 28. mája 2008, ktorým bolo rozhodnuté o umiestnení stavby, ktorý rozsudok Krajského súdu v Trnave následne Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžo/220/2010 zo dňa 02. augusta 2011 potvrdil, nebola takou novou skutočnosťou, ktorá by mohla privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnom konaní o vydaní rozhodnutia o povolení stavby. Rovnako tak je potrebné prisvedčiť právnemu názoru súdu prvého stupňa, že dôvod povolenia obnovy konania nezakladá ani skutočnosť, konštatovaná Krajským súdom v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 14S/115/2011, že rozhodnutie žalovaného, ktorý zastavil konanie vo veci vydania územného rozhodnutia o umiestnení stavby je nepreskúmateľné z dôvodu nesprávneho použitia § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že žalovaný namietané dôvody obnovy konania po právnej stránke posudzoval správne a vydal rozhodnutie, ktoré nie je v rozpore so zákonom, keďže žalobcami uplatnené dôvody obnovy konania o vydaní rozhodnutia o povolení stavby nemohli privodiť žalobcom priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnom konaní.

Z dôvodov uvedených vyššie sa odvolací súd nemohol stotožniť s argumentáciu žalobcov, uvedenou v ich odvolaní, že v danom prípade boli splnené podmienky na obnovu konania a považoval ju za nedôvodnú, keď zo skutkových okolností daného prípadu s poukazom na relevantnú právnu úpravu, vyplýva, že samotnú skutočnosť, že došlo k zrušeniu rozhodnutia o umiestnení stavby, nie je možné považovať za takú novú skutočnosť, ktorá by podmienila priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcov. Naopak považuje za potrebné zdôrazniť, že stavebník Mgr. G. U. realizoval stavbu rodinného domu na základe právoplatného stavebného povolenia, pričom žalobcovia nevyužili zákonnú možnosť toto napadnúť v správnom ani súdnom konaní.

Odvolací súd vzhľadom k uvedenému dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vypořiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu, poukazom na závery uvedené vyššie, odvolací súd považoval námietky žalobcov uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi krajského súdu uvedenými v jeho rozhodnutí, na ktoré súčasne poukazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobcovia 1. a 4. v odvolacom konaní úspech nemali, a žalovanému a účastníkovi konania ich náhrada neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.